

30 okt 1901 Eerste uitvoering van *Chanson d'automne* in de Kleine Zaal van het Concertgebouw te Amsterdam door het Zalsman-Kwartet, bestaande uit N. Bohm, Hermine Scholten, Carl Philippeau en Gerard Zalsman. Voorts wordt van Diepenbrock nog gezongen het *Vijftiende-eeuwsch bruyloftlied* (RC 10), van Smulders het *Ave Maria*, terwijl het programma verder bestaat uit werken van Mendelssohn, Haydn, Mozart, Bach, Bortniansky, Brahms, Praetorius, Löwe, Leichner, Donati en Loots.

Algemeen Handelsblad (v.M. [= S. van Milligen]), 31 oktober 1901:

Deze jonge vocale vereeniging [...] gaf gisteravond een concert in de kleine zaal van het Concertgebouw, dat weer, evenals bijna alle concerten in deze zaal, zeer slecht bezocht was en dat toch grooter belangstelling verdiend had. — Van de 16 werken die werden voorgedragen waren de meesten van gewijden aard en schonken ons ruimschoots de gelegenheid met de eigenschappen van dit Quartet kennis te maken. [...] De Nederlandsche werken maakten een zeer goed figuur onder de voorgedragen compositiën. Het *Ave Maria* van Smulders, dat mooi werd gezongen, is interessant; de beide werkjes van Loots (het eerste een aardig gekleurd *wiegenlied* en het tweede een opgewekt nummer) getuigden weer van de natuurlijke compositiegaven van dezen kunstenaar en de beide koren van Diepenbrock, waarvan het tweede ons reeds bekend was, doch waarvan het eerste: *Chanson d'Automne*, gedicht van Paul Verlaine – dat mij trof door de sombere herfststemming die zoo schoon in de muziek is weergegeven – voor het eerst werd uitgevoerd, vormden een waardig slot van dezen avond, die aan de uitvoerders een steeds stijgend succes verschafte.

Weekblad van Muziek (J.H. Garms Jr.), 2 november 1901:

De werken van Nederlanders maakten een goed figuur: *Ave Maria* van Smulders is een zeer mooi gevoeld werkje; *Vijftiende-eeuwsch bruyloftlied* van Diepenbrock is eveneens zeer mooi en in oud-Hollandschen stijl gehouden; *Chanson d'Automne* (tekst van Verlaine) heeft bij het verschijnen, voor eenige jaren, in *De Kroniek*, de aandacht getrokken door de diepgevoelde stemming en de interessante harmonisatie, nu bij de uitvoering kon men eerst gewaar worden welk een prachtstukje het is.

24 okt 1916 Uitvoering van *Chanson d'automne* en *De groote hond en de kleine kat* (RC 63) in het Concertgebouw te Amsterdam door de Madrigaal-Vereeniging onder leiding van Sem Dresden. Voor de pauze werden werken gezongen uit de 13e-17e eeuw, na de pauze Verdi, Ingenhoven en Debussy. *De groote hond en de kleine kat* moest worden gebisseerd.

De Telegraaf (Matthijs Vermeulen), 25 oktober 1916:

Zóó had men willen luisteren tot diep in den nacht. Wat anderen als effect der muziek verlangen weet ik niet, maar dat zulk een avond, waar heel de Geist der Schwere overwonnen wordt met lichtvoetige accenten, eens in 't jaar voorkomt, leek me altijd zielig. Slechts één concert zonder levensmoede muziek, zonder dagelijksche sentimentaliteit, zonder metaphysica, zonder extase, zonder melancholie, zonder bovennatuurlijke idealen. Slechts één

concert waar niets zingt dan een goddelijk-onbevungen jeugd, niets dan geestige en slanke gebaren, niets dan schimmende en blij-levende klank, humor zonder sarcasme en zonder weemoed, poëzie met een lach, vroolijke ironie en duizend zorgeloze bekoorlijkheden – één concert, dat men zou willen hooren tot diep in den nacht. — De Madrigaal-Vereeniging en haar leider Sem Dresden zijn grandioos geweest in deze oude en nieuwe levenskunst. [...] Ik zou niet weten wat te kiezen om mijne bewondering te uiten. Diepenbrock's *Chanson d'Automne* (Les sanglots longs des violons van Verlaine), had in zijn omnevelde herfststemming nog à de charme van een oude ballade, zijn *De groote hond en de kleine kat* (Verwey), dat gebisseerd werd, hield in de virtuoze parodie nog zóóveel lyrische uitbundigheid en weelderige muziek bij de scherts, Debussy's "Yver, vous n'estes qu'un villain" (van Charles d'Orléans) gaf bij de zomerzachtheid een realistiek in den humor, die vlak naast Rabelais of Orlandus Lassus staat (ja, wie zou de geestigste zijn Debussy of Diepenbrock?) en zooveel magnifieke kleur!

Algemeen Handelsblad (H.R. [= Herman Rutters]), 25 oktober 1916:

Eveneens is Diepenbrock's *Chanson d'automne* zuiver *vocaal* gevoeld, al voel ik alleen de stemming muzikaal weergegeven zonder homogene verbinding van woord en toon. Een Nederlander kan ten slotte alleen zijn eigen taal zuiver voelen en verklanken en dat heeft Diepenbrock ook bewezen met zijn koortje *De groote hond en de kleine kat*, een effectvolle compositie, met leuke wendingen, illustratieve lijningen en plastische fiorituren, alles geboden tot een zuiver geheel van kostelijken echt-Nederlandschen humor, die raak insloeg en een herhaling deed bezweren.

Nieuwe Rotterdamsche Courant ([S.A.M. Bottenheim]), 25 oktober 1916:

Het is waarlijk opnieuw van een zóó ontroerende schoonheid geweest, dat geen dithyrambisch woord voldoende lijkt om de emotie uit te drukken, welke hier doorleefd werd. Geen wonder, dat de aanwezigen – het waren er gelukkig niet weinig, schoon de zaal tot de laatste plaats had dienen bezet geweest te zijn – tot geestdriftige ovaties gestemd waren en dat het slotnummer, een geestige en rake muzikale illustrering van Albert Verwey's *De groote hond en de kleine kat* door Alfons Diepenbrock gebisseerd moest worden. [...] Prachtig daarentegen waren de slotnummers: een *Chanson d'automne*, een Verlaine-gedichtje, door Diepenbrock getoonzet, vol prachtige accenten en van een nimmer schrijnenden weemoed. Welk een sentiment heeft onze groote toondichter in dit korte fragment aan den dag gelegd. Een contrast daarmede, maar daarom niet minder belangrijk, vormde het scherp geteekende gezang van Claude Debussy, *Yver, vous n'estes qu'un vilain*, een puntige compositie, rijk aan afwisseling, waarin ten slotte de humor op drastische wijze op de spits gedreven schijnt. Hoe raak van uitwerking doet het fugatische tegen het einde van dit gezang, dat een prachtige overgang leek naar het reeds genoemde slotnummer – Verwey's *De groote hond en de kleine kat* in Diepenbrock's toonzetting – van dezen aan emotioneerende oogenblikken zoo bijzonder rijken avond.

Het Nieuws van den Dag (J.W. Kersbergen), 25 oktober 1916:

Diepenbrock vraagt ook heel wat van de zangstemmen, ook hij illustreert het woord, maar zijn muziek ligt goed en in zijn van stemming zoo heerlijke *Chanson d'automne* ligt toch een groote eenheid; ook in zijn *De groote hond en de kleine kat* (Alb. Verwey) is wel degelijk een vorm te bespeuren. Twee werkjes van zeer uiteenlopend karakter, maar beide kabinetstukjes. *Yver, vous n'estes qu'un vilain* van Debussy paste goed tusschen de twee Diepenbrock's.

Het Volk (A. [= J.F. Ankersmit]), 25 oktober 1916:

De Madrigaal-vereeniging onder leiding van Sam. Dresden gaf gisteravond in de kleine zaal van het Concertgebouw een uitvoering en met het oog op het feit, dat de volgende maand dit koortje voor de leden van “Kunst aan het Volk” optreedt, hebben wij het concert bijgewoond. Het is een wonder wat deze jonge combinatie uit louter voortreffelijk geschoolde stemmen onder een bij uitstek intelligenten, muzikalen en smaakvolle leider tot stand brengt. Een programma van vlekkelooze samenstelling, een opeenstapeling van de wonderbaarlijkste moeilijkheden, werd met onovertroffen zangkunst ten gehore gebracht, elk nummer een kunststukje van techniek, elk vol helderheid en vol glans. De kroon spanden zeker de vier deelen uit de heerlijke zestiende eeuwsche mis van Vittoria, die zielvolle en innig-vrome muziek. Daarnaast wekten de eenvoudige oude liedjes, door Gevaert zoo mooi gezet, de ritselend-fijne koortjes van den modernen Hollander Ingenhoven en Debussy's tintelende winterzang de hoogste bewondering, terwijl de oer-hollandsch-humoristische grap van Diepenbrock-Verwey van *Den grooten hond en de kleine kat* een slot vormde, zoo geestig van inval, dat het herhaald moest worden.

De Nieuwe Amsterdammer (Constant van Wessem), 28 oktober 1916:

Het zijn prachtige programma's die Dresden voor zijn Madrigaal-vereeniging weet samen te stellen en iedere maal is het een nieuwe schande, dat het meeste van wat uitgevoerd werd, nooit eerder in onze concertzalen heeft geklonken. — Wat zijn ook onze moderne componisten hem niet verschuldigd aangaande de uitvoering van wat, door weet ik welke noodstanden, nog steeds manuscript moest blijven. Ingenhoven en Diepenbrock kwamen er naar voren in uitstekende vertolkingen.